

PEYGAMBERİMİZİN HAYATI

SALİH SURUÇ

RESİMLEYEN:
HÜSEYİN SÖNMEZAY

SÜTANNE HALİME

Abdullah, erkek kardeşlerinin küçüğüydü. Yakışıklı ve sevimli bir gençti. Yüzü pırıl pırıldı. Alnında gizemi sonradan anlaşılacak bir parlaklık vardı. Çok temiz bir ahlaka sahipti. O nedenle herkes tarafından seviliyordu.

Abdullah, büyümüş evlilik çağına gelmişti. Mekke'nin Başkanı babası Abdülmuttalib ile annesi Fatıma Hanım ona uygun bir eş arıyorlardı.

Derken bir gün şehirde sevilen ve sayılan Vehb'in kapısını çaldılar.

Kapıyı çaldılar çalmasına ama kapıyı açan Vehb'in heyecanına da anlam vermediler. Abdülmuttalib sordu:

– Bu heyecanın neden ey Vehb?

Vehb cevapladı:

– İçeri buyurun da anlatayım.

Ailece içeri geçip oturdular.

– Önce siz anlatın bakayım, niçin geldiğinizi. Sonra ben heyecanımın sebebini anlatırım, dedi Vehb.

Abdülmuttalib devam etti:

– Güzel ve temiz ahlaklı kızınız Âmine'yi oğlumuz Abdullah'a uygun gördük. Onu istemeye geldik.

Vehb, gülümsedi.

– Biz de zaten sizi bekliyorduk.

Bu kez Abdülmuttalib şaşırđı.

— Ama nasıl olur, size geleceđimizi kimse bilmiyordu ki haber vermiř olsun?

Vehb bařladı anlatmaya:

— Ey Mekke'nin Ulusu! Biz, kızımızı istemeye geleceğinizi sizden önce haber aldık. Gece rüyamda atamız İbrahim Peygamberi gördüm. Bana dedi ki: “Abdülmuttalib'in oğlu Abdullah ile kızınız Âmine'yi birbirine denk gördüm. Onlar, kızınızı istemeye geleceklerdir, siz de isteklerini kabul edin.” Uyandığımdan beri bu rüyanın etkisindeyim. Heyecanım bundandı.

Abdülmuttalib, sevincinden tekbir getirdi. Sonra da Vehb'e döndü:

– Ey Vehb, o zaman atamız İbrahim bize söyleyecek söz bırakmamış demektir.

Tekbir: Duyulan bir sevinç karşısında ya da herhangi bir olayda "Allahu Ekber (Allah Büyüktür)" demektir.

– Evet, atamızın uygun gördüğünü elbette biz de uygun görürüz.

Ve birkaç hafta sonra Abdullah ile Âmine evlendiler. Böylece Sevgili Peygamberimizin dünyaya geleceği evlilik yuvası kurulmuş oldu.

Ne var ki mutlu çiftin evliliği çok sürmedi. Abdullah, evlendikten birkaç ay sonra ticaret için Mekke'den yola çıktı. Develerle aylar süren yolculukta hastalandı ve Mekke'ye dönemden vefat etti.

Âmine hanım, sevgisine doyamadığı Abdullah'ın ardından ağladı, ağıtlar yaktı. Ağdında şöyle diyordu:

“Ne yazık ki ecel, hiç beklenmedik bir zamanda Abdullah'ı alıverdi.

Hâlbuki o, çok güzel, çok cömert ve çok da merhametli idi.”

* * *

Sevgili Peygamberimizin dünyaya gelmesine az bir zaman kalmıştı.

O günlerin birinde bir deve çobanı sabahın erken saatlerinde halka beklenmedik bir haber verdi.

“Ey Mekkeliler! Gece büyük bir ordu gelip Mugammes Vadisinde konakladı. Askerler develerinize el koydular.”

Halk, şaşırıldı. Haberi duyan kılıcını alıp Kâbe'ye koştu.

Kimlerdi bunlar ve niçin gelmişlerdi?

Başkan Abdülmuttalib öncelikle halkı sakinleştirdi. Ardından şehrin ileri gelenlerinden birkaçını yanına alarak ordunun konakladığı yere gitti.

Ordunun başkomutanı tahtında gururla oturmuştu.

Abdülmuttalib, önce kendini tanıttı.

— Ben, Mekke'nin başkanı, Kâbe'ye hizmet eden Abdülmuttalib'im. Yanımdakiler de şehrin ileri gelenleri.

Başkomutan alaycı bir tavırla konuştu:

— Benim de adım Ebrehe. Duymuş olmalısınız. Habeşistan ülkesinin, Yemen'in valisiyim.

Abdülmuttalib:

Namaz kılariken yöneldiğimiz Kâbe, ilk defa Âdem Peygamber tarafından yapıldı. Kâbe, yeryüzünde ibadet maksadıyla yapılan ilk binadır. Nuh Tufanı'nda yıkılmış, sadece temelleri kalmıştı. Daha sonra Allah'ın emriyle İbrahim Peygamber ve oğlu İsmail Peygamber tarafından yeniden inşa edildi.

– Evet, adını duymuştuk. Buraya niçin geldin, onu merak ediyoruz?

– Kâbe'yi yıkmaya geldim, diye cevap verdi Ebrehe.

Abdulmuttalib şaşırıldı.

– Kâbe'yi yıkmaya mı geldin? Nedenmiş o?

Ebrehe:

– San'a şehrinde yaptırdığım muhteşem kiliseye insanların gelmesini sağlamak ve

Mekke'deki ticareti San'a şehrine yönlendirmek için.

Kilise: Hıristiyanların ibadet ettiği yerdir.
Biz Müslümanların ibadet yeri camilerdir.
Onlar, kilisede ayin dedikleri kendilerine göre bir tür ibadet yapmak için toplanırla

— Onun için Kâbe'yi yıkman mı gerekiyor, diye sordu Abdülmuttalib.

— Evet... Anladım ki Kâbe'yi yıkmadan bunu başaramam. Zira kiliseyi yaptırılı epey zaman oldu. Dışını değerli taşlarla donatmıştım. İçini altın ve gümüşle süsletmiştim. Buna rağmen Mekke'ye ve Kâbe'ye insan akınının devam ettiğini gördüm. Bunun üzerine Kâbe'yi yıkacağıma dair yemin ettim. Şu an onun için buradayım. Anladın mı Mekke'nin Başkanı?

Abdülmuttalib, Ebrehe'nin tehdidine al-
drmedi.

– Çok iyi anladım. Benim de sana bir tav-
siyem olacak.

– Nedir tavsiyen, diye sordu Ebrehe.

– Beni dinlersen, gel bu sevdandan vaz-
geç. Senin için de bizim için de hayırlı olan
yol budur.

Ebrehe'nin öfkesi kabardı. İçinde kocaman savaş filleri olan ordusunu göstererek bağırdı:

– Yoksa siz bu orduma karşı koymayı mı düşünüyorsunuz!

– Hayır, sana karşı koymayacağız, dedi Abdülmuttalib.

– Belli ki akli başında bir adamsın Başkan, dedi Ebrehe gülümseyerek. Bu orduma karşı koymaya gücünüzün yetmeyeceğini anlamış olmana sevindim. Bir kez daha seni uyarıyorum, sakın bana karşı koymaya kalkışmayın. Kalkışırsanız Kâbe'nizi yıktığım gibi Mekke'de de taş üstünde taş bırakmam, dedi.

Abdülmuttalib, cesur ve onurlu bir adamdı.

— Biz savaşçı bir milletiz, Ebrehe. Senden de ordundan da korkmuyoruz. Seninle savaşa da girebiliriz. Fakat...

— Fakat ne? O zaman neden savaşmayacaksınız benimle?

— Kan aksın, canlar yansın istemiyoruz, dedi Abdülmuttalib. Biz seni Kâbe'nin sahibi ile baş başa bırakacağız. O, herkesten güçlüdür. Senden de benden de...

— Benden güçlü olan Kâbe'nin sahibi kimmiş bakalım?

— Kâbe'nin sahibi Allah'tır, dedi Abdülmuttalib.

— Yani Kâbe'yi bana karşı siz değil de Allah mı koruyacak?

Abdülmuttalib gayet sakin bir tavırla;

– Ey Ebrehe, her mülk sahibi, kendi mülkünü korur. Kâbe, Allah'ın mülküdür. Biz, ona “Allah'ın Evi” diyoruz. Koruyup korumamak O'nun bileceği bir şeydir. Ama ben inanıyorum ki Allah, mülkünü şimdiye kadar koruduğu gibi senden de koruyacaktır.

Bu sözler Ebrehe'yi daha da sinirlendirdi.

– Senden tavsiye almaya gelmedim Mekke'nin Reisi. Yeminim var. Ben, Kâbe'yi yıkacağım.

– Göreceğiz, dedi Abdülmuttalib. Senin ordun varsa bil ki Allah'ın da görünen ve görünmeyen birçok ordusu vardır.

– Konuştukça beni öfkelen diriyorsun Abdülmuttalib. Ben söyleyeceğimi söyledim. Senin son bir sözün ya da bir arzun var mı?

– Evet, bir isteğim var, dedi Abdülmuttalib

– Nedir isteğin?

Abdülmuttalib:

Askerlerinin el koyduğu develerimizi geri vermeni istiyorum.